

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Assertiones Philosophicæ Fusius Deductæ Philosophiæ
Peripateticæ communioris Epitomen exhibentes**

Leuren, Peter

Coloniae Agrippinae, 1681

x [i.e. viii, ix]. Neutra harum indivisionum importat relationem rationis, aut
quid formaliter negativum.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71607](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-71607)

trus, seu divisus à se, seu simul esset Paulus, jam Petrus non esset unus, sed plures; esset siquidem, quod modò sunt Petrus & Paulus. Observandum tamen hìc est, *unum* non dicere hanc divisionem ab alio ut existente, sed ab alio, sive illud aliud detur, sive non; Deus enim erat unus, antequàm ulla creatura existeret, estque unitas cujusvis entis independens ab existentia alterius entis.

VIII. Neutra harum indivisionum importat relationem rationis, quàm idem referatur ad seipsum; aut aliud quid positivum enti superadditum. Non primum, quia rem esse unam, est quid reale, existens à parte rei nullo actu aut figmento rationis interveniente. Præterea fundatur hæc relatio identitatis in unitate, sicut relatio diversitatis in pluralitate, consequenter sicut prius est, esse plura, quàm diversa, sic prius est, esse unum, quàm relatum relatione identitatis: per quod tamen non negamus, unum consistere in identitate rei cum seipsa. Non secundum; ens enim ut distinctum ab illa ratione superaddita habet, quòd non sit illa ratio superaddita, neque aliud quid à se

se distinctum, & præterea habet suum esse; ergo, ut quid distinctum ab illa ratione superaddita est formalissimè unum, & consequenter per illam non constituitur unum. Præterea illud superadditum non est unum per aliquid superadditum, ne detur processus in infinitum, ergo per suammet entitatem, jamquè datur aliquid per suammet entitatem unum. Nequè dicas: ex eo, quòd hoc superadditum sit seipso unum, non sequi, etiam ens se ipso esse unum, sicut quantitas, cùm sit ratio quanti, seipsâ est quanta, non tamen materia seipsâ est quanta; nam in eo est disparitas, quòd illud superadditum non sit unum, quia est ratio unius, sed quia est ens, cujus attributum est unitas.

IX. Neutra etiam harum indivisionum importat formaliter quid negativum. Primò namquè divisio in se entis compositi dicit negationem unionis; ens quippe compositum seu unitum dividi in se, est unionem, quæ est inter ejus extrema, destrui, manentibus extremis (si enim hæc simul pereant, non est divisio, nequè tamen etiam hoc non esse divisionis constituit unum, sed potius destruit, cùm divisioni non opponatur positivè

fitivè ponendo id, quod divisio negat, nempe unitatem, sed negando id, quod supponit divisio, nempe extrema unibilia in instante, quo fit divisio) adeoque lineas esse divisas, non est tantùm, quamlibet habere proprium terminum, sed est præcisè partes, quæ ante erant unitæ, unitas non esse, quam negationem unionis sequuntur hi termini: quamvis in compositis essentialibus & entibus simplicibus id locum non habeat. In ente simplici dicit negationem identitatis prædicatorum essentialium illius; si enim per impossibile daretur hæc divisio v.g. in Angelo, idem importaret, quod divisio inter materiam & formam hominis mortui. Jam verò indivisio, utpote dicens negationem divisionis, dicit negationem negationis, adeoque quid positivum. Secundò indivisum à se nihil est aliud, quam ens esse ipsum, & quia est ipsum, non est aliud à se, adeoque per suam entitatem est non aliud; sive non est idem cum alio, quod totum est positivum, ad summum negativè explicatum. Nequè dicas: pluralitas est quid positivum, utpote non carentia, sed repetitio unitatum; sed unitas est carentia pluralitatis; ergo est carentia seu negatio alicujus

f

posi-

positivi. Nam primò, si pluralitas seu repetitio unitatum, quæ nihil est aliud, quam hæc, ista & illa unitas, adeoque quid indistinctum ab unitatibus, est quid positivum, jam quælibet unitas seorsim sumpta ut distincta ab alia non est quid negativum; ex repetitione enim negationum præcisè non potest fieri quid positivum. Secundò unitas solum solitudinis dicit negationem pluralitatis; dicit enim negationem alterius entis similis existentis, opponiturq; cum quacunq; pluralitate; unitas autem transcendentalis nõ opponitur cum pluralitate consurgente ex unitate v. g. Petri & unitate Pauli & Joannis &c. aliisque unitatibus extrinsecè advenientibus; hanc enim pluralitatem componit, estque ejus pars, adeoque non est ejus negatio: sed opponitur cum pluralitate, consurgente ex destructione hujus unitatis transcendentalis, si nimirum Petrus divideretur in suas partes, vel fieret idem cum aliis individuis adæquatè inter se distinctis, quæ pluralitas dicit negationem unionis vel identitatis, & est res per suam entitatem non hæc pluralitas, vel non esse hujus pluralitatis. Ubi quoque observandum est, unitatem transcendentalem non opponi

poni his pluralitatibus materialiter acceptis, id est, cum substantia unitatum consurgentium ex divisione compositi substantialis vel integralis, sed cum pluralitate accepta formaliter, id est, cum negatione unionis, seu cum unitatibus illis, quatenus sunt divisæ.

X. Unitas alia est individualis, numerica, materialis, seu absolutè realis, & est divisio rei singularis in se, & divisio ejus à quavis alia re singulari. Desumitur ab ipsa rei singularis entitate; (inde enim habet unitatem numericam, unde habet suum esse intrinsecum) sive principium intrinsecum individuationis est tota cujusque rei entitas, & non materia sigillata, seu affecta quantitate aliisque accidentibus, cum res spirituales habeant suam unitatem & materia carens quantitate adhuc esset hæc numero materia: neque sola forma, cum materia absq; forma adhuc esset una. Alia est unitas formalis, per quã essentia aliqua, v.g. humana dicitur una, quamvis sit divisã in plura individua, sive est divisio essentia in se, & divisio ejus à quolibet alio. Malè explicatur hæc unitas, quòd detur ante operationem intellectus unitas essentia, vi cujus eadem natura humana sit in Petro, Paulo &c.

se distinctum, & præterea habet suum esse; ergo, ut quid distinctum ab illa ratione superaddita est formalissimè unum, & consequenter per illam non constituitur unum. Præterea illud superadditum non est unum per aliquid superadditum, ne detur processus in infinitum, ergo per suammet entitatem, jamquæ datur aliquid per suammet entitatem unum. Nequæ dicas: ex eo, quòd hoc superadditum sit seipso unum, non sequi, etiam ens se ipso esse unum, sicut quantitas, cùm sit ratio quanti, seipsâ est quanta, non tamen materia seipsâ est quanta; nam in eo est disparitas, quòd illud superadditum non sit unum, quia est ratio unius, sed quia est ens, cujus attributum est unitas.

IX. Neutra etiam harum indivisionum importat formaliter quid negativum. Primò namquæ divisio in se entis compositi dicit negationem unionis; ens quippe compositum seu unitum dividi in se, est unionem, quæ est inter ejus extrema, destrui, manentibus extremis (si enim hæc simul pereant, non est divisio, nequæ tamen etiam hoc non esse divisionis constituit unum, sed potius destruit, cùm divisioni non opponatur positivè